

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-01-2023

«Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!» (Mt 5,3).

Benaurats, és a dir, "feliços", **els pobres en l'esperit**. Jesús ho proclama. Pot semblar una paradoxa, més enllà de qualsevol lògica humana. Associar pobresa i felicitat sempre sembla fora de lloc, però sobretot quan tanta gent pateix a causa de la crisi econòmica, quan tanta gent mor de gana i de set.

Per comprendre el valor i el significat de la primera benaurança evangèlica, hem de mirar sobretot, a Jesús, només a ell. Ell ens diu: "Feu-vos els meus deixebles. Apreneu de mi, que sóc benèvol i humil de cor". Jesús és la benaventurança. Abans de proclamar les benaurances, les viu. I ja que les viu, les proclama.

Això de les benaurances cristianes és **un itinerari de perfecció**, en què cada benaurança representa una etapa indispensable.

La perfecció és una meta per a la qual lluitar, a la hem d'arribar. És una cosa dinàmica, com una muntanya per escalar.

Com a fonament hi ha la "**pobresa**". "**La pobresa d'esperit**".

Pobre és qui demana ajuda, qui s'humilia i implora. La "pobresa d'esperit", indicada i proclamada per Jesús, és la condició de qui no vol ésser esclau de les coses d'aquest món, sinó que està disposat a acollir els béns que vénen de Déu.

Ser "pobre d'esperit" no significa únicament pobresa material. És **reconèixer-se "pobre" davant Déu**.

Magdalena va traduir la benaurança evangèlica en la seva pròpia conducta de vida, i la va ensenyar. Estava convençuda que la identificació amb Jesús exigeix passar per una vida d'autèntica pobresa en el despreniment de les coses d'aquest món, fent-les servir pel que cal.

Magdalena Aulina es va confiar totalment a la divina Providència, precisament perquè vivia en profunditat les benaurances, perquè era "pobre d'esperit".

A cada "Casa Nostra", i al cor de cada deixeble, Magdalena volia que quedessin "gravades" aquestes paraules: "Si l'Obra viu de la fe en la Providència, Déu la sostindrà per mans generoses".

Magdalena va saber buidar-se del tot per omplir-se dels mateixos sentiments de Jesús. Deia: "Renuncio no només al que és meu, sinó també a mi mateixa per ser totalment teva". La seva humilitat i el seu total abandó a la divina Providència la van

fer esperar-ho tot d'aquell que tot ho pot. Li van permetre acceptar humilment el que se li donava i, alhora, donar generosament als necessitats espiritualment i materialment.

La prova de la seva gran devoció a la Providència i del seu total abandó a ella, és la imatge que presideix la capella de la casa natal a Banyoles: el diví Nen es troba totalment abandonat a la falda de Maria, la **Verge de la Providència**.

L'abandonament total i confiat va ser el "fil conductor" de la vida de Magdalena, expressat en el seu "**donar-se**" als altres: "Donar-se: no tant o no només per donar coses que sovint no tindreu, sinó per donar somriures, consol, consells, ànims".

